

Utdrag ur ”Misstänkt ljus”

Kapitel 1: Ljuset från ett ufo

”Har du tänkt på att ljuset från ficklampan syns ut genom tältduken”, viskade Kajsa. ”Om det skulle komma ett ufo flygande där uppe över trädtopparna så skulle de få syn på tältet direkt ...”

Johan släckte ficklampan och plockade undan kortspelet. Det var alltid likadant när de sov i tält någon natt varje sommar – de kunde inte låta bli att hitta på hemska saker som skulle kunna hända, eller berätta spökhistorier som fick dem båda att krypa djupare i sovsäckarna.

”Jag har sett ett ufo en gång”, sa Johan.

”Nähä? Är det sant?”

Kajsa visste nästan säkert att han bara hittade på, men det spelade ingen roll.

”Jag var ute i skogen en kväll med Micke som går i min klass. Han bor borta i Västerbyn. Det hade redan börjat skymma och sen när vi kom till en glänta så såg vi plötsligt ett grönt ljus som svävade mitt i luften. Det liksom bara hängde där, och det hördes ett svagt surrande.”

Kajsa kände hur de små håren på armarna reste sig.

”Och sen då?”

”Det bara slockande – plopp!”

Kajsa la sig ner på liggunderlaget och lyssnade efter ljud där ute i skogen. En ko råkade bortifrån Hanssons kohage. En kvist knäcktes någonstans borta i skogen. De hade satt upp tältet där de brukade, i den lilla gläntan i skogen ganska nära kohagen. Det var en bit att gå från grusvägen, och stigen var nästan osynlig, för det var väl egentligen bara Kajsa och Johan som använde den.

”Tror du på ufo:n”, frågade Kajsa. ”På riktigt alltså?”

”Vi kan väl inte vara helt ensamma i universum, det är ju omöjligt”, tyckte Johan.

”Ja, men även om det finns liv på andra planeter så kanske de är mera på apstadiet eller så? Och då kan de väl inte bygga några rymdskepp ...”

Johan svarade inte. Kajsa kunde nästan höra hur han tänkte i tystnaden. Sedan började han viska hest. Han var tillbaka i sin historia:

”Men det var inte sant att det där ljuset i skogen bara slocknade ... Plötsligt sköt det ut en grön stråle som förlamade oss. Vi stod som fastfrusna och då såg vi att det var ett rymdskepp som svävade en meter över marken, och sakta, sakta öppnades en lucka och ut ur rymdskeppet kom en genomskinlig figur med stora ögon och långa spindelliknande fingrar. Den kom fram till oss och undersökte oss med sina slemmiga händer, och den tog tag runt mina öron som om han skulle skruva loss dem, och bara ... uh!”

Johan började pusta för att illustrera sin historia.

”Så här ungefär!” fortsatte han och böjde sig över Kajsa och tog tag runt hennes huvud, men han tog inte särskilt hårt. Kajsa kände hans mjuka händer över sina öron och var glad för att det var så mörkt att han inte kunde se att hon rodnade. Efter ett ögonblick släppte Johan taget och sjönk tillbaka på sin sovsäck.

”Jag kan vara glad som har mina öron i behåll”, sa han nöjt.

”Du skulle nog vara snyggare utan”, fnissade Kajsa.

Johan drog efter andan som om han tänkte svara något dräpande, men så lät han bli och skrattade i stället och la sig ner han också.

”När sa du att den där kometen skulle komma förresten?” frågade han.

”Om en månad ungefär”, svarade Kajsa.

Det hade stått i tidningarna att kometen skulle bli synlig på himlen i månadsskiftet juli-augusti. Kajsas farmor hade ritat en teckning på ett gammalt kuvert för att förklara hur kometer färdas i rymden, och varför just den här kometen syntes från jorden vart hundra år eller så. Det var nåt med solens dragningskraft, men det brydde sig Kajsa inte särskilt mycket om. Hon längtade bara efter att för första gången i sitt snart elvaåriga liv få se en komet på riktigt.

”Vad jag inte fattar”, sa Johan, ”det är varför den syns så länge. Om den nu far fram så fort i rymden som de säger, då borde den väl bara svisca förbi, eller?”

”Inte vet jag”, sa Kajsa.

”Ska vi slå vad?” fortsatte Johan.

”Om vad då?”

”Om vem som får syn på den först!”

”Okej!”

Hon räckte ut handen i mörkret och Johan slog sin handflata mot hennes. Nu gällde det att hålla utkik över himlavalvet!

Kajsa log för sig själv i mörkret och kände att hon var trött. Det var underbart att ligga i tält så här med Johan. De var tysta tillsammans. Hon hörde bara hans andetag och anade hans silhuett bredvid sig.

Hon slöt ögonen och drog in doften av skog i näsan. I nästa ögonblick hade hon somnat.

”Vad var det?”

Kajsa vaknade med ett ryck och upptäckte att Johan satt upprätt och var klarvaken.

”Vad är det som låter? Hör du?” upprepade Johan när han märkte att Kajsa hade vaknat.

Hon satte sig upp. Någonstans där ute i natten hördes prasslet från torra björklöv, och ljudet av en gren som knäcktes. Sen blev det tyst ett tag. Kajsa andades ljudlöst med öppen mun. Och plötsligt hörde hon ett vinande läte, som en oregelbunden fläkt.

Johan och Kajsa tittade på varandra. De satt så nära att de kunde se varandras ansikten genom mörkret. Utan ett ord kröp de samtidigt upp från sina liggunderlag och makade sig fram till tältöppningen. Luften var sval utanför myggnätet. Kajsa kände sandkorn under händerna när hon satt hopkrupen vid öppningen. Johan hade redan tagit tag i blixtlåsets lilla metallkläpp, men innan han hann öppna myggnätet fick Kajsa se något som fick det att isa i hela kroppen. Hon puffade på Johan.

”Kolla där!” viskade hon.

Långt borta bland tallstammarna syntes ett litet, gult ljus sväva upp och ner. Det guppade och rörde sig sakta framåt ett stycke, sen var det stilla ett tag innan det fortsatte sin guppande färd.

Kajsa satt stilla med vidöppna ögon. Hon hörde Johan dra efter andan.

”Ska vi gå ut?” viskade han.

Kajsa följde ljuset med ögonen. Det var på väg bort från dem. Hon nickade tyst och sträckte sig efter gympaskorna.

Johan förde myggnätet åt sidan och smet ut, efter honom kröp Kajsa. Men när hon kom upp på fötter var ljuset borta.

”Vart tog det vägen?” viskade hon.

Det drog kallt om ryggen.

”Jag vet inte, jag såg inte, det bara försvann”, viskade Johan tillbaka. Kajsa såg sig omkring.

”Där!”, väste hon och högg tag i Johans arm.

Det gula ljuset var nu på ett helt annat ställe. Det svävade ett stycke ovanför marken mellan träden på kullen snett bakom dem. Hur hade det kunnat röra sig ända dit så snabbt utan att de såg det?

Och plötsligt såg de en gestalt som rörde sig vid sidan av ljuset. Det vinande ljudet som de hade hört förut kom tillbaka och gestalten där uppe på kullen svepte omkring sig med långa, svajande armar.

”En ... en ... vad är det där?”, väste Johan.

”Den rör sig”, viskade Kajsa tillbaka.

Hon rös.

”Vi smyger dit”, sa Johan.

Kajsa kände inte längre nattens svalka när de försiktigt började smyga iväg mellan träden i riktning mot ljuset. Det dunkade hett i huvudet när de rörde sig uppför kullen och försökte se till att de var utom räckhåll för den svaga ljuskäglan. Det oregelbundna vinandet hade tystnat och gestalten syntes inte längre, men ljuset hängde kvar på precis samma ställe.

Kajsa stannade till mitt i ett steg. Var de galna? Det här kunde ju vara farligt. Hon böjde sig ner efter en gren på marken för att ha något att försvara sig med.

Precis då fick de syn på gestalten igen. Den hade suttit ner, men reste sig nu upp och Kajsa insåg att de var mycket närmare än hon hade trott.

”Aj, som fan!” sa en ljus röst.

Kajsas ögon mötte Johans förvånade blick. Hon tog två smygande steg till och kom upp i jämnhöjd med ljuset. Nu när hon inte hade det rakt i ögonen längre förändrades hela scenen framför henne.

Varelsen var en ung tjej med lång, slängande hästsvans. I handen höll hon en björkruska som hon svängde omkring sig med ett vinande ljud för att jaga bort myggen. På en sten bakom henne stod en fyrkantig ficklampa av plåt uppställd och riktade sitt gula öga ner bland tallarna. Mörkret slukade upp det mesta av ljusstrimman, så deras tält syntes inte här uppfån.

”Aj, fan!” sa tjejen igen och slog sig med handflatan mot nacken för att få bort en mygga.

Vad i hela friden gjorde den här tjejen ute i skogen mitt i natten? Kajsa böjde sig fram för att viska en fråga i Johans öra, men då måste tjejen ha hört något för hon snodde runt där hon stod:

”Aah!” skrek hon och höll upp björkruskan framför sig som en sköld.

Hon hade ljusskenet bakom sig så de kunde inte se hennes ansikte, men hon såg tydligen dem, för nu ropade hon med ljus och ansträngd röst:

”Vad håller ni på med? Spionerar ni eller? Kom fram bara, annars ...”

Hotet lämnades oavslutat, men hon ändrade fattning om björkruskan. Nu var den ett vapen. Kajsa och Johan klev fram så att de stod bara ett par steg ifrån henne och kunde se hennes ansikte. Hästsvansen var slarvigt uppsatt och flera ljusa hårslingor hängde ner runt hennes bleka ansikte. Hon hade smal näsa och en liten, spänd mun. Ögonen var det enda som var stort i hennes ansikte. De var runda och nästan utstående och de tycktes lysa ilsket mot dem:

”Två ungar! Vad gör ni här?” sa hon och tog fast Johan i tröjärmen.

”Vi ... vi ... vi ..”, stammade Johan.

”Vi trodde du var ett ufo”, sa Kajsa.